

Teta (8.9.2011))

Nejdřív jsme si ji půjčovali od syna, teď už máme druhým rokem svou vlastní. Laskavě naléhavou, shovívavě trpělivou, občas lehce roztržitou, občas lehce ujetou a paličatě neústupnou – naši tetu G.

Mnohé infarktové situace na cestách jsme si způsobili sami, z neznalosti. To když jsme si všimli toho, že je nastavená na Evropu místo na Čechy až ve chvíli, kdy nás opakovaně nutila odbočit do propasti, případně že je nastavená na nejkratší cestu až v okamžiku, kdy nás z lehce znatelné polní cesty navigovala na polní pěšinu takřka neznatelnou, zcela nepochybně končící ve stohu uprostřed širého rodného lánu.

Ovšem nejvíc nám teta zaváří svou vynalézavostí. Jsme na dovolené a chceme jet z bodu A do bodu B. Teta nás vede cestou přes bod C; letmý pohled do mapy ukáže, že zvolila cestu dobře. V bodě B shlédneme místní a vůkolní pamětihodnosti a chceme se vrátit do výchozího bodu. Avšak uprostřed cesty zjistíme, že nás teta nasměrovala na bod D a teprve potom nám dovolí dojet do bodu A. Tohle dělá poměrně pravidelně a my pro to máme jediné vysvětlení – teta je prostě invenční a touží po tom, abychom na dovolené poznali co největší kus naší krásné vlasti.

Naposled si nás teta vychutnala při návratu z Podmitrova. Frčíme si to po relativně slušné

silnici, když teta zavelí, abychom odbočili vlevo. Řekla to na poslední chvíli, a tak jsme odbočku minuli. Teta nás přísně vrátila zpátky a spokojeně ztichla, když jsme se začali šplhat do kopce. Ovšem klid a mír v autě netrval dlouho, protože čím výš jsme byli, tím větší díry se na silnici objevovaly a přednosta žádnou neopomněl hlasitě okomentovat. Když jsme na vrcholu kopce zapluli do jámy na mamuty, usoudil přednosta, že teta není invenční intelektuálka, nýbrž imbecilní idiotka, a pohrozil jí defenestrací. Cesta z kopce se naštěstí začala postupně zlepšovat až do okamžiku, kdy jsme dorazili k zábraně, na níž byla značka slepé ulice a za ní místo silnice díra.

Složitě jsme se otočili a vydali se zpět, za tetina nespokojeného nesouhlasu; tvrdošíjně se nás snažila vrátit zpátky, a to celou cestu přes d'olíkatý kopec, dokud jsme po dvaceti minutách nedorazili zpět k místu odbočky z hlavní silnice, kde teta konečně ztichla. Zřejmě pokořením nad svou prohrou, či ji snad zdolala informace na nedaleké dopravní značce, že Velké Meziříčí (a tudíž nájezd na dálnici) je od slepé odbočky pouhých osm kilometrů.

Teta se neozvala ani ve chvíli, kdy jsme najížděli na dálnici. Vzpamatovala se až v půlce cesty domů, kdy nám oznámila, že se – okamžitě, až to bude možné – máme otočit do protisměru. Přednosta jí odpověděl drrrnčivým slůvkem, načež teta stroze oznámila, že máme jet rovně 186 km (!), a přestala s námi mluvit až do Prahy.

Chudák teta! Tak dobře to s námi vždycky myslí, tak dobře nám radí, a my jsme nakonec nevděční a hrubě jí lajeme.

Anebo chudáci my, kteří někdy tak slepě věříme tetám?

(Náš Zvířetník, 8.9.2011)

<http://naszviretnik.net/2011/09/08/105x148-teta/>

{fshare}